

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 1Csp/221/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118308636
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ing. Judita Gabonaiová Hrenčuková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2019:6118308636.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou Mgr. Ing. Juditou Gabonaiovou Hrenčukovou, v právnej veci žalobcu P. L., narodeného XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX, XXX XX K., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhladke 2, 831 01 Bratislava - Nové Mesto, IČO: 50 680 552, proti žalovanému Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice, IČO: 36 863 017, o zaplatenie sumy 5.786,95 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd z a v ä z u j e žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.681,62 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne, zo sumy 4.681,62 Eur od 09.07.2018 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu z a m i e t a .

III. Súd p r i z n á v a žalobcovi náhradu trov tohto konania podľa pomeru úspechu vo veci vo výške 61,80 % .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podaným návrhom na vydanie platobného rozkazu v rámci upomínacieho konania domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 4.991,80 Eur spolu s úrokmi z omeškania: úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 123,25 € od 13.01.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.02.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 163,68 € od 11.03.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.04.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.05.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 0,71 € od 10.06.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 162,97 € od 11.06.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.07.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.08.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.09.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.10.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 162,71 € od 10.11.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 0,97 € od 11.11.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 33,45 € od 10.12.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 130,23 € od 13.12.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.01.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.02.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.03.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 11.04.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.05.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 6,66 € od 10.06.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 83,87 € od 15.06.2017 do zaplatenia, úrokom

z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 73,15 € od 16.06.2017 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.07.2017 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.08.2017 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 163,68 € od 10.09.2017 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 1,78 € od 10.10.2017 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 161,90 € od 13.10.2017 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 159,03 € od 10.11.2017 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 159,03 € od 10.12.2017 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 159,03 € od 10.01.2018 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 150,31 € od 10.02.2018 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 8,72 € od 14.02.2018 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 159,03 € od 10.03.2018 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 159,03 € od 10.04.2018 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 159,03 € od 10.05.2018 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 159,03 € od 10.06.2018 do zaplattenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 159,03 € od 10.07.2018 do zaplattenia a náhrady trov konania.

2. Medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom došlo dňa 26.10.2010 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere označenej ako Zmluva o splátkovom úvere č.0512933445, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru zo strany žalovaného v prospech žalobcu (ďalej len „Zmluva“). Zmluva je v hrubom rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon“), zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) a zákonom č. 40/1964 Zb. Občianskym zákonníkom (ďalej len „Občiansky zákonník“). Zákon č. 129/2010 Z. z., účinný v čase uzatvárania Zmluvy (ďalej len „Zákon“) v ust. § 1 ods. 2 ustanovoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere môže mať rôzne formy (a to formu pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi). Obdobne ustanovuje tiež článok 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a § 2 písm. a) už zrušeného zákona č. 258/2001 Z. z. Následne, Zákonnou náležitosťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je tiež vymedzenie jej formy, resp. druhu (§ 9 ods. 2 písm. a) Zákona). Ide o dôležitú náležitosť, lebo jej neuvedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 Zákona). Zmluva o spotrebiteľskom úvere tak musí spĺňať jednak náležitosti Zákona, jednak náležitosti príslušnej formy/druhu spotrebiteľského úveru (napríklad náležitosti pôžičky vymedzenej v Občianskom zákonníku, náležitosti úveru vymedzeného v Obchodnom zákonníku a pod.). Zmluva medzi žalobcom a žalovaným je zmluva o spotrebiteľskom úvere (§ 9 Zákona) vo forme pôžičky (§657 a nasl. Občianskeho zákonníka) a nie vo forme úveru (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka), a to z týchto dôvodov:

a) Žalovaný vo svojej masívnej reklamnej kampani, ktorou láka spotrebiteľov a ktorým takto ponúka svoj produkt, ponúka spotrebiteľom pôžičku, a nie úver,

b) Zmluva je svojím obsahom zmluvou o pôžičke a nie zmluvou o úvere.

Ad a) Marketing žalovaného

Žalovaný prostredníctvom svojho marketingu, či už vo forme prezentácie na svojom webovom sídle, alebo vo forme printovej reklamy alebo reklamy v TV a na internete, ponúka spotrebiteľom svoj produkt vo forme „Pôžičky“. Dovoľujeme si podotknúť, že ide o masívnu reklamnú kampaň. Vzhľadom na vskutku masovú reklamu v televízii, na internete ako aj v printových médiách a na billboardoch, a to nielen zo strany samotného žalovaného, ale aj zo strany iných veriteľov ponúkajúcich spotrebiteľské úvery, kde žalovaný (ako aj iní veritelia) ponúka bežným spotrebiteľom spotrebiteľský úver vo forme pôžičky, je zrejmé, že priemerný spotrebiteľ vníma tento produkt ako pôžičku. Nakoniec, je to samotný žalovaný, ktorý túto reklamu vytvára a ktorá prostredníctvom nej pôžičku spotrebiteľom ponúka. Vzhľadom na bežné vnímanie priemerného spotrebiteľa, a na vnímanie žalobcu v tomto konkrétnom prípade, ktorý mal v úmysle si peniaze požičať, a nie dojednať úver, ako aj s ohľadom na marketing žalovaného ponúkajúci pôžičku, žalobca ako priemerný spotrebiteľ sa dôvodne domnieval a bol uzročený s tým, že žalovaný mu poskytuje pôžičku, a nie úver, a s týmto vedomím a vnímaním vstúpil do zmluvného vzťahu so žalovaným ako veriteľom.

Ad b) Skutočný obsah a charakter Zmluvy

Zmluva medzi žalobcom a žalovaným nespĺňa podstatné náležitosti zmluvy o úvere a ani obsahom a charakterom práv a povinností strán sa nejedná o zmluvu o úvere. Zmluva medzi žalobcom a žalovaným však spĺňa náležitosti zmluvy o pôžičke (resp. vzhľadom na reálny charakter zmluvy o pôžičke Zmluva

spĺňa náležitosti zmluvy o budúcej zmluve o pôžičke), a charakterom a obsahom práv a povinností strán sa jedná o zmluvu o pôžičke. Navyše, z pohľadu skutočnej vôle strán sa jedná tiež o pôžičku a nie o úver.

Ad b) 3. Skutočná forma spotrebiteľského úveru podľa Zmluvy medzi žalobcom a žalovaným Zmluva medzi žalobcom a žalovanou nespĺňa podstatné náležitosti zmluvy o úvere. Zmluva naopak spĺňa náležitosti pôžičky (resp. vzhľadom na reálny charakter pôžičky náležitosti budúcej zmluvy o pôžičke). Skutočná vôľa žalobcu ako spotrebiteľa nesmerovala k dojednaniu úveru, ale k dojednaniu pôžičky. Vzhľadom na obsah Zmluvy rovnako aj skutočná vôľa žalovanej smerovala k uzavretiu zmluvy o pôžičke (resp. zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky). Vo formulárovej Zmluve je uvedené, že výška spotrebiteľského úveru je 10.550,- EUR (bod 1 Zmluvy), pričom v Zmluve samotnej nie je uvedené, že sa jedná o nejaký limit, a v Zmluve nie je uvedená doba, do ktorej má žalobca predložiť žiadosť o čerpanie úveru, v ktorej by špecifikoval, akú sumu presne chce čerpať. Naopak, v predpokladoch pre výpočet RPMN uvedených na prvej strane je uvedené, že „Úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške“. Je zrejmé, že vôľou oboch zmluvných strán nebolo dojednanie času, v ktorom môžu žalobcovia peňažné prostriedky čerpať, ale jednalo sa o jednorazové poskytnutie peňažných prostriedkov v konkrétnej, presne určenej výške. Žalobca ako spotrebiteľ nikdy nemal možnosť dať žiadosť o úver a vymedziť, akú sumu z úveru bude čerpať, čo korešponduje s jeho vôľou, pretože vôľou spotrebiteľa nebolo dohodnúť úverový rámec a neskôr z neho čerpať určitú sumu, ale jeho skutočnou vôľou bolo získať PRÁVE 10.550,- EUR ako pôžičku a nie úverový limit EUR 10.550,- s prípadnou následnou žiadosťou a špecifikáciou, o akú sumu má spotrebiteľ záujem. To sa zhoduje s vôľou žalovaného, ktorá zjavne tiež nechcel poskytnúť žalobcovi úverový rámec, ale chcel mu poskytnúť práve EUR 10.550,-. Skutočný dôvod, prečo žalovaný takto obchádzal pri kontraktácii zákon a snaží sa Zmluvný vzťah podriaďiť pod režim spotrebiteľského úveru vo forme úveru, je i) obohatenie sa na úkor žalobcu ako spotrebiteľa, a to inkasovaním poplatku, na ktorý by podľa Občiansko-právnej úpravy žalovaný nemal nárok, a ii) získanie výhodnejšieho právneho postavenia (režim Obchodného zákonníka na úkor Občianskeho zákonníka). Žalovaný by mohol namietat, že uzavretím Zmluvy neboli naplnené podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke ako takej, pretože zmluva o pôžičke je reálny kontrakt (na rozdiel zmluvy o úvere, ktorá je kontrakt konsenzuálny), ktorého podstatné náležitosti sú naplnené až pripísaním peňažných prostriedkov na účet spotrebiteľa. Samozrejme, s takýmto prípadným argumentom Žalovanej je potrebné sa v plnom rozsahu stotožniť, avšak zároveň s dôvetkom, že vôľa zmluvných strán v takomto prípade smerovala k uzavretiu budúcej zmluvy o pôžičke, v ktorej sa žalovaný ako veriteľ zaviazal, že žalobcovi ako spotrebiteľovi poskytne pôžičku vo výške 10.550,- EUR, a to Zmluvou, k čomu aj okamžite po podpise došlo.

Ad b) 4. Dôsledok obchádzania zákona zo strany Žalovaného

Zmluvné strany uzavreli konkrétnu dohodu o konkrétnej cene spotrebiteľského úveru podľa Zmluvy. Nakoľko žalovaný konštruoval svoju odplatu v rozpore so zákonom (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka), resp. zákon obchádzal (podriadenie zmluvy o pôžičky pod zmluvu o úvere za účelom inkasovania poplatku za dojednanie údajného úveru) a požadoval aj plnenia, na ktoré nemal nárok, a to spracovateľský poplatok vo výške EUR 239,- (cca 2,25% z istiny v podstate za žiadne protiplnenie) a poplatok za správu úveru vo výške 2,99 EUR / mes. = 358,80 EUR za celé obdobie trvania Zmluvy (3,40 % z istiny) je potrebné celú dohodu o odplate vyhodnotiť ako neplatnú v zmysle ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tiež § 39 Občianskeho zákonníka, v spojení s ust. § 41 Občianskeho zákonníka. Záverom poukazujeme na rozsudok KS PO zo dňa 08.12.2016, sp. zn. 19Co/142/2016-328, IČS: 8115227084 a stabilizovanú nemeckú názorovú líniu, ktorá považuje za neprijateľné, aby spotrebiteľ platil poplatky za plnenia, ktoré nie sú v skutočnosti v jeho záujme a ktoré slúžia naopak veriteľovi, (napr. administratívny poplatok za posúdenie podmienok na získanie úveru). V prípade, ak ide o také plnenie, ktoré je predsa len v záujme spotrebiteľa a nie je kryté už úrokmi, tak je neprijateľné, ak poplatok prevyšuje skutočné náklady za takéto plnenie (napr. poplatok za vystavenie kvitancie). Poznávame, že pri administratívnom poplatku, v rozsudku súdu SRN išlo o 2%. Vzhľadom na závery tohto rozsudku je tiež možné dohodu o odplate nielen považovať za neplatnú, ale považovať aj za neprijateľnú zmluvnú podmienku a z tohto vyhodnotiť neplatnosť dohody o odplate.

Ad b) 5. Poukázanie na skutočný charakter poplatkov v Zmluve a jeho rozpor tak s Občianskym zákonníkom, ako aj s Obchodným zákonníkom

Zmluva označuje poplatok vo výške EUR 239,- ako „spracovateľský poplatok“. Ako uviedli vyššie, dohoda o odplate je neplatná, nakoľko sa jedná o (budúcu) zmluvu o pôžičke, v zmysle ktorej Občiansky zákonník pozná iba odplatu vo forme úrokov a vzhľadom na spotrebiteľský charakter tohto právneho vzťahu sa nie je možné od zákona odchyliť. Ak by však súd vyhodnotil z akéhokoľvek dôvodu Zmluvu ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru, aj v takomto prípade by bola dohoda o odplate neplatná, nakoľko Obchodný zákonník pozná iba dve zložky odplaty, a to i) úroky a ii) odplatu za

dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky. Žalovaný však vo formulárovej zmluve nedojednal takúto odmenu (za dojednanie záväzku poskytnúť peňažné prostriedky na požiadanie dlžníka), ale dojednal spracovateľský poplatok. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter tohto právneho vzťahu sa nie je možné od zákona odchyliť (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a keďže žalovaný tak urobil, aj v tomto prípade je potrebné považovať dohodu o odplate za neplatnú. Záverom si dovoľujeme uviesť, že vyššie uvedené závery o neplatnosti dohody o odplate sa vzťahujú aj pre prípad, že by súd vyhodnotil „poplatok za poskytnutie“ ako totožný s „poplatkom za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky“. V takomto prípade je celú dojednanú odplatu potrebné posúdiť ako neplatnú z dôvodu, že dojednaný poplatok vo výške EUR 239,- (cca 2,25% z istiny) a dojednaný poplatok vo výške 2,99 EUR / mes. = 358,80 EUR za celé obdobie trvania Zmluvy (3,40 % z istiny), čo spolu predstavuje cca 5,65% z istiny, je neplatný z dôvodov rozporu s dobrými mravmi a zjavného obchádzania zákona, nakoľko platenie akéhokoľvek poplatku, v tomto konkrétnom prípade 2,5% z istiny úveru za to, že žalobca „rezervoval“ úverový limit pre žalovaného na časovú lehotu max. niekoľkých minút/hodín, a cca 3,40% z istiny za akúsi „správu úveru“ sú zjavne dojednané za účelom bezdôvodného obohatenia sa, pretože spotrebiteľ reálne nezískal žiadne protiplnenie za tieto poplatky. Navyše, ani v tomto jednom dni o peniaze nežiadal, a teda veriteľ od uzavretia Zmluvy vedel, kedy a koľko peňazí spotrebiteľovi poskytne.

B) BEZÚROČNOSŤ A BEZPOPLATKOVOSŤ SPOTREBITEĽSKÉHO ÚVERU

V prípade, ak súd vyhodnotí dohodu o odplate za platnú, v takomto prípade je spotrebiteľský úver potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový, a to z nižšie uvedených dôvodov:

a) Spracovateľský poplatok a poplatok za správu úverového účtu sú dojednané neplatne z dôvodov uvedených v bode b) 5. vyššie a z tohto dôvodu sú v Zmluve nesprávne vyjadrené všetky podstatné náležitosti, ktorými sú celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a ročná percentuálna miera nákladov.

b) Ak by bola dohoda o spracovateľskom poplatku a poplatku za správu úverového účtu platná, v takomto prípade je spotrebiteľský úver bezúročný a bezpoplatkový, nakoľko v Zmluve nie sú uvedené nižšie uvedené náležitosti, resp. tieto sú uvedené nesprávne (čo má v zmysle konštantnej súdnej praxe ten istý účinok, ako keby Zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala):

1. celková výška spotrebiteľského úveru (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) Zákona) - v Zmluve je táto náležitosť vyjadrená nesprávne,
2. neuvedenie predpokladov na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) Zákona) - v Zmluve táto náležitosť absentuje úplne,
3. celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) Zákona) - v Zmluve je táto náležitosť vyjadrená nesprávne,
4. ročná percentuálna miera nákladov, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) Zákona) - v Zmluve je táto náležitosť vyjadrená nesprávne,
5. výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona) - v Zmluve táto náležitosť absentuje úplne,
6. doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona) (v Zmluve je tento údaj vyjadrený nesprávne).

Ad 1. Nesprávne uvedenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru

Zákon a Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) definujú nižšie uvedené pojmy nasledovne:

- „celková výška spotrebiteľského úveru“:

maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere

(ust. § 2 písm. l) Zákona)

(článok 3 písm. l) Smernice 2008/48 ES o spotrebiteľských úveroch)

- „celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom“

všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí

takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok (ust. § 2 písm. g) Zákona) všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí služieb, aby získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok (článok 3 písm. g) Smernice) všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní, poplatkov pre sprostredkovateľov úverov a iných poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere, okrem notárskych poplatkov. Skutočná informovanosť veriteľa o nákladoch by sa mala objektívne posúdiť so zreteľom na požiadavky profesionálnej starostlivosti - „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“:

súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (ust. § 2 písm. h) Zákona) súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom; (článok 3 písm. h) Smernice)

Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť = celková výška úveru + celkové náklady spotrebiteľa
Keďže je pojem „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ vymedzený ako „súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom“, vyplýva z toho, že pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť.

V Zmluve je uvedené, že výška spotrebiteľského úveru je EUR 10.550. Žalovanému bol skutočne poskytnutý spotrebiteľský úver len vo výške EUR 10.331, keďže na jeho bankový účet mu bola reálne pripísaná len táto suma, keďže spracovateľský poplatok vo výške EUR 239 mu bol okamžite z tejto sumy zrazený (časť I., I. Zmluvné podmienky bod 1: „Spracovateľský poplatok: 239,00 EUR, uhradený pri uzatvorení Úverovej zmluvy z prostriedkov Úveru“.).

Ad 2. Neuvedenie predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov

Zákon o spotrebiteľských úveroch navyše za podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) považuje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, čo v predmetnej Zmluve úplne absentuje.

Ad 3. Nesprávne uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť

Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa Zmluvy, je v Zmluve uvedená vo výške EUR 20.092,57.

Celková čiastka sa teda = celková výška sp. úveru + celkové náklady spotrebiteľa.

Nakoľko celkové náklady spotrebiteľa v Zmluve uvedené nie sú a nie sú uvedené ani predpoklady pre výpočet RPMN, pri výpočte ktorej sa v zmysle ust. § 19. ods. 2 Zákona účinného v čase uzatvárania Zmluvy použijú práve tieto celkové náklady¹², nie je možné overiť, čo žalovaný uviedol celkovú čiastku spojenú so sp. úveru správne.

Ak by sme však aj vykonali kontrolu správnosti „odvođeným“ postupom, ktorý ale nie je postup zákonný, dospeli by sme k záveru, že celková čiastka je v Zmluve uvedená nesprávne, a to z dvoch dôvodov:

a) Celková čiastka bez doplnkových služieb = 20.093,02 EUR

Celková čiastka bez doplnkových služieb je matematickým výpočtom 27,43 EUR (čo je výška prvej splátky) plus 119 (čo je počet ďalších splátok) krát 166,61 EUR (čo je výška ostatných splátok, teda 172,44 EUR, znížená o sumu poisťného, teda 5,83 EUR) plus 239 EUR (čo je výška poplatku) = 20.093,02 EUR, čo je o 0,45 EUR viac ako je uvedené v Zmluve.

$27,43 \text{ EUR} + 119 * (172,44 - 5,83) \text{ EUR} + 239 \text{ EUR} = 20.093,02 \text{ EUR}$

Údaj uvedený v Zmluve: 20.092,57 EUR

b) Navyše, zo Zmluvy vyplýva, že žalobca bol povinný uzavrieť okrem samotnej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere tiež zmluvu o poistení. Poistenie úveru bolo v Zmluve o spotrebiteľskom úvere predformulované a žalobca musel poistenie uzavrieť, pokiaľ chcel získať finančné prostriedky od veriteľa za daných podmienok. Poistenie nebolo individuálne dojednané Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi účastníkmi je nepochybne zmluvou formulárovou a vyplýva z nej, že poistenie bolo veriteľom vopred stanovené a žalobca spotrebiteľ nemal na výber, či poistenie uzavrie alebo nie. Podmienka poistenia je síce vo formulárovej Zmluve uvedená ako dobrovoľná, teda žalobca údajne mohol vyjadriť svoj nesúhlas s uvedenou zmluvou podmienkou. V skutočnosti ale žalobca ako spotrebiteľ nemal absolútne žiadnu možnosť prejavíť dobrovoľnosť a nemal možnosť vyjadriť nesúhlas v časti poisťného, ale musel predpripravenú formulárovú Zmluvu len akceptovať ako celok, alebo ako celok

ju odmietnuť Navyše, mesačné poistné vo výške 5,83 eur už bolo započítané v mesačnej splátke. Zo Zmluvy ani z inej zmluvnej dokumentácie nie je zrejmé, že by mal žalobca možnosť ovplyvniť obsah Zmluvy, predovšetkým výšku poplatkov za poskytnutie úveru, poistenie a že by došlo k dojednaniu inej výšky jednotlivých nárokov žalobcu ako v iných prípadoch, ktoré sú súdu známe z úradnej činnosti. Zo žiadneho dokumentu nevyplýva, že by mal žalobca možnosť získať spotrebiteľský úver u veriteľa, ak by žiadal zmeniť výšku poistného alebo ak by o poistné nemal záujem.

Pri výpočte celkovej čiastky spolu s poistným (5,83 EUR * 119 = 693,77 EUR) je skutočná celková čiastka EUR 20786,79, čo je o EUR 694,22 viac, ako je uvedené v Zmluve.

Ad 4. Nesprávne uvedenie RPMN

Hodnota RPMN je v Zmluve uvedená vo výške 16.29 %.

Nakoľko celkové náklady spotrebiteľa v Zmluve uvedené nie sú a nie sú uvedené ani predpoklady pre výpočet RPMN ako sme uviedli v písm. b) vyššie, pri výpočte ktorej sa v zmysle ust. § 19. ods. 2 Zákona účinného v čase uzatvárania Zmluvy použijú práve tieto celkové náklady¹³, nie je možné overiť, akým spôsobom žalovaný vypočítal RPMN.

Hodnota RPMN je však v Zmluve uvedená nesprávne, a to z dvoch dôvodov:

a) Nesprávnym uvedením celkovej výšky spotrebiteľského úveru, čo má v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-377/2014 uvedeného v bode. 1. vyššie za následok podhodnotenie RPMN, a

b) Poistné vo výške 5,83 EUR mesačne nie je uvedené vo výpočte celkovej čiastky a v bode 3. riadku 4. Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere je uvedené, že poistné nie je podmienkou a získanie sp. úveru, je zrejmé, že žalovaný náklad na poistné nepremietol do výpočtu RPMN, čo má za následok logické nižšie uvedenie RPMN ako to, ktoré je uvedené v Zmluve.

Vzhľadom na túto skutočnosť je RPMN v Zmluve vyjadrená nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa. Správne uvedenie RPMN je mimoriadne dôležité v každej zmluve o spotrebiteľskom úvere, nakoľko nesprávne uvedená RPMN je spôsobilá vyvolať omyl u spotrebiteľa pri jeho rozhodovaní o využití produktov jednotlivých dodávateľov, preto je potrebné, aby táto bola vždy uvedená správne, čo v tomto prípade nenastalo.

Ad 5. Neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky

Splátky spotrebiteľského úveru nie sú v Zmluve rozčlenené na splátky istiny, úrokov a poplatkov, čím sa v zmysle konštantnej judikatúry úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vyššie uvedený záver je potrebné prijať napriek Rozsudku súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, nakoľko priamy účinok Smernice nie je možný (nakoľko sa jedná o právne vzťahy horizontálne, teda medzi jednotlivcami) a eurokonformný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona účinného v čase uzatvárania Zmluvy (teda nepriamy účinok Smernice) nie je možný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade vnútroštátne právo - Zákon, nad rámec smernice zakotvuje prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. V danom prípade je tu zrejmý konflikt medzi Smernicou a Zákom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukládajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Súd preto musí skúmať, či môže Smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný

výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem. Napriek odkazu žalobcu na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Ad 6. Nesprávne uvedenie doby trvania Zmluvy

Zmluva v čase jej uzatvárania musela podľa Zákona účinného v čase jej uzatvárania zo Zákona (§ 9 ods. 2 písm. f)) obsahovať:

- a) termín konečnej splatnosti, a
- b) dobu trvania Zmluvy.

S účinnosťou od 1.5.2018 slovenský zákonodarca pristúpil k novelizácii predmetného ustanovenia Zákona a to zákonom č. 279/2017 Z. z. a to tak, že v ust. § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“ S účinnosťou od dátumu uvedeného vyššie teda bude postačovať vyjadrenie len jednej z náležitostí týkajúcej sa trvania Zmluvy / konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ako vyplýva z dôvodovej správy uvedenej k Zákonom č. 279/2017 Z. z. , samotný slovenský zákonodarca pristúpil k novelizácii sporného ustanovenia, a to výlučne z dôvodu, že toto ustanovenie je v rozpore so Smernicou. Až do účinnosti novely zákona však Zmluvy musia obsahovať uvedenie aj termínu konečnej splatnosti, aj dobu trvania Zmluvy - v opačnom prípade je spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 Zákona. Termín konečnej splatnosti je v Zmluve vyjadrený správne, a to dňom 09.09.2020.

Doba trvania Zmluvy je však v Zmluve uvedená neurčito a netransparentne, pričom dokonca nie je uvedená priamo v Zmluve, ale len v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, a to nasledovne: „Zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to na dobu úverového vzťahu, až do vysporiadania všetkých záväzkov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom.“ V zmysle konštantnej judikatúry má byť doba trvania Zmluvy uvedená v jednotkách času (dni, týždne, mesiace, roky) tak, aby táto skutočnosť bola vyjadrená transparentne bez toho, aby spotrebiteľ musel vykonávať akékoľvek počty, aby sa dopracoval k transparentnej informácii. Navyše, táto skutočnosť je v Zmluve vyjadrená neurčito, nakoľko Zmluva zanikne aj v prípade, ak spotrebiteľ bude mať záväzky nevysporiadané, a to napríklad vyhlásením predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru zo strany banky - porovnaj systematické zaradenie ust. § 565 Občianskeho zákonníka [táto úprava je systematicky zaradená v ôsmej časti (záväzkové právo) druhej hlavy (bez nadpisu) šiestom oddiele (Zánik záväzkov) Občianskeho zákonníka]. Vzhľadom na skutočnosť, že Zmluva neobsahuje náležitosti uvedené vyššie, v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) Zákona, sa spotrebiteľský úver poskytnutý prostredníctvom Zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov. Klientovi bola zo strany Veriteľa poskytnutá istina vo výške EUR 10550,00. Do dnešného dňa Klient vykonal v súvislosti so spotrebiteľským úverom úhrady v celkovej výške EUR 15382,77. Okrem vyššie uvedeného žalobca hradil žalovanému náklady na doplnkové služby, a to poistné, a to k dnešnému dňu spolu vo výške EUR 540,37. Vzhľadom na skutočnosť, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov od samotného počiatku Zmluvy, žalobca v predžalobnej výzve zo dňa 8.7.2018 zaslanej žalovanému v súlade s ustanovením § 566 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého "pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak", oznámil, že všetky svoje platby, ktoré historicky na tento spotrebiteľský úver vykonal, vykonal najprv na splátky istiny a až následne na splátky úrokov a iných poplatkov. V zmysle ust. § 559 Občianskeho zákonníka „Splnením dlh zanikne.“ Zaplatením splátok vo výške istiny Zmluva zanikla a po tomto momente sa veriteľ bezdôvodne obohacoval. Žalobca istinu úveru poskytnutého prostredníctvom Zmluvy takto splatil dňa 12.1.2016. Z tohto titulu vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie EUR 4832,77. Po doručení predžalobnej výzvy však žalovaného dňa 9.7.2018 stiahol žalobca z účtu ďalšiu platbu vo výške EUR 159,03. Žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške EUR 4991,8. Pre prípad, že by v súdnom konaní bolo toto vyhlásenie spochybnené čo do správnosti právneho postupu, Žalobca, z dôvodov právnej istoty, v predžalobnej výzve žalovanému v súlade s ust. § 16 ods. 1 Zákona oznámil, že predčasne spláca spotrebiteľský úver poskytnutý Zmluvou, a započítal svoju pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia (zaplatené úroky a poplatky) voči pohľadávke žalovaného na zaplatenie zvyšku istiny. Teda aj v tejto alternatíve Zmluva zanikla splnením

dľhu a žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške EUR 4991,8. Vzhľadom na skutočnosť, že spotrebiteľský úver poskytnutý prostredníctvom Zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie spočívajúce v zaplatených úrokoch a poplatkoch a zaplatiť mu zákonný úrok z omeškania. Žalobca prostredníctvom advokátskej kancelárie žalovaného v predžalobnej výzve vyzval, aby v lehote 1 dňa od doručenia predžalobnej výzvy vydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Po doručení predžalobnej výzvy však žalovaný dňa 9.7.2018 stiahol žalobcovi z účtu ďalšiu platbu vo výške EUR 159,03.

3. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní dňa 15.08.2018 vydal platobný rozkaz sp. zn. 22Up/464/2018 v súlade s ustanovením § 265 ods. 1 CSP. Žalovaný v zákonnej lehote podal proti predmetnému platobnému rozkazu odpor, ktorým odporom odmietal nárok uplatnený voči ich banke ako neopodstatnený v celom rozsahu, a ktorý odpor vecne odôvodnil nasledovne. Voči žalobnému návrhu predovšetkým namietali, že žalobca netvrdí (neuvádza) žiadne konkrétne plnenia, ktoré mali dať údajne vzniknúť bezdôvodnému obohateniu na strane ich banky a ktoré majú byť vrátené. V sporovom konaní, ako je konanie vo veci samej, v ktorom platia zásady dispozičná a prejednácia, je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení. Podľa čl. 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Žalobca je už v žalobe povinný, o. i., uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh (§ 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Rovnocenné povinnosti ho zaťažujú aj v ďalšom priebehu konania (najmä § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.“). Žalobca musí v závislosti od hypotézy relevantnej právnej normy tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy, na základe ktorých môže súd rozhodnúť v jeho prospech. Povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná sú pritom vo vzájomnej jednote. Rozsah dôkaznej povinnosti je zásadne určený rozsahom povinnosti tvrdiť skutočnosti, pretože aby mohla strana nejakú skutočnosť preukázať, musí ju najprv tvrdiť. V tomto zmysle pôsobí bremeno tvrdenia, ktorým sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní netvrdila všetky rozhodujúce skutočnosti významné pre rozhodnutie, a z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom bremena tvrdenia je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva nemôže byť pre nečinnosť strán preukázaná, pretože nebola tvrdená stranou, ktorú také procesné bremeno zaťažuje. Základnou procesnou povinnosťou žalobcu je teda predniesť dostatočne konkrétne a určité skutkové tvrdenia významné podľa hmotného práva, ktorými sa formuje skutkový základ žaloby. Túto povinnosť nemôže splniť nikto iný ako žalobca a jeho prípadná pasivita nemôže byť ani korigovaná zásahom súdu (v sporoch so spotrebiteľským prvkom prichádza do úvahy iba vykonanie nenavrhnutého dôkazu 5 v zmysle § 295 Civilného sporového poriadku, t. j. ingerencia vo vzťahu k dôkaznému bremenu, nie však k bremenu tvrdenia). Nesplnenie povinnosti relevantne tvrdiť rezultuje do procesnoprávnej sankcie v podobe prehry sporu. Ako napokon uviedol aj zákonodarca v dôvodovej správe k ustanoveniu § 150 Civilného sporového poriadku: „Navrhovaná právna úprava zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu.“ Musí zároveň ísť o priame tvrdenia žalobcu. Civilný sporový poriadok neumožňuje tvrdenia nepriame, prostredníctvom odkazu na označené alebo predložené dôkazné prostriedky, práve naopak, takéto „zjednodušovanie“ povinnosti tvrdenia výslovne zakazuje v ustanovení § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku: „Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.“ Nestačí, že určité skutočnosti prípadne vyplývajú z dôkazných prostriedkov. Bolo by v rozpore s požiadavkami rovnosti zbraní a kontradiktórnosti sporového procesu, keby mal žalovaný „hádať“, ktoré skutočnosti tvoria predmet sporu; je preto elementárnou povinnosťou žalobcu skutkovo vymedziť predmet žaloby prostredníctvom tvrdení, a následne preukázať tvrdené skutočnosti v rámci dôkazného bremena. Rozsah povinnosti žalobcu na relevantné tvrdenie je určený hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá má byť použitá na právne posúdenie žaloby. Hypotéza právnej normy vymedzuje okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré je strana sporu povinná tvrdiť a následne preukázať. V týchto súvislostiach akcentujeme, že základným predpokladom, aby bolo možné uvažovať o vzniku práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je, že vôbec došlo k nejakému plneniu zo strany osoby, ktorá tvrdí existenciu svojho oprávnenia, voči osobe, ktorá sa mala na jej úkor obohatiť. Úplne jednoznačne to vyplýva zo všetkých skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, normovaných ustanoveniami § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“): „Bezodôvodným obohatením je majetkový

prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov“ a § 454 Občianskeho zákonníka: „Bez dôvodu sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.“ Jedná sa o bezpodmienečnú požiadavku hypotézy citovaných právnych noriem - bez existencie plnenia neprichádza rozvinutie zodpovednostného právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia vonkoncom do úvahy. Zároveň ide o požiadavku, ktorá predchádza ostatným zložkám hypotézy týchto právnych noriem - ak totiž vôbec nedošlo k plneniu, nemá význam ďalej skúmať, ktorá zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia mohla byť v konkrétnom prípade naplnená. Premietajúc uvedené na prebiehajúci spor preto namietame, že žalobca nespĺnil ani len povinnosť tvrdenia k základnému predpokladu práva z bezdôvodného obohatenia a nešpecifikoval, vrátenia ktorých plnení sa domáha. Nestačí mu totiž tvrdiť, že zaplatil celkovú sumu 15.541,80 EUR, keď je aj z jeho podania zjavné, že bola realizovaná viacerými platbami, a nie naraz. Je teda povinný uviesť, vrátenia ktorých plnení (prípadne ktorých častí plnení) sa domáha, a tvrdiť rozhodujúce skutočnosti o každom takom plnení (najmä kto, kedy, komu, koľko a ako plnil). Len voči takým kvalifikovaným tvrdeniam žalobcu môžeme následne v postavení žalovaného rozvinúť náležitú procesnú obranu, napr. preveriť, či skutočne išlo o platby na poskytnutý úver, či išlo o platby žalobcu alebo inej osoby, či nešlo o platby zodpovednostného charakteru, napr. z dôvodu omeškania žalobcu, a podobne. Rovnako je taká špecifikácia nevyhnutná z hľadiska ďalšieho prostriedku procesnej obrany, ktorý by sme mali mať plne k dispozícii - uplatnenia hmotnoprávnej námietky premlčania. Žiadne tvrdenie tejto kvality však zo strany žalobcu nebolo produkované. Jeho návrh obsahuje akýsi prehľad platieb, avšak nie je presne špecifikované, vrátenie ktorých z nich vlastne požaduje - túto okolnosť je rozhodne potrebné posúdiť na ťarchu unesenia bremena tvrdenia skutočností rozhodujúcich z hľadiska kvalifikácie žalobného nároku ako nároku z bezdôvodného obohatenia. Na podporu našej procesnej obrany poukazujeme na jednoznačné závery rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Odo 52/2005 zo dňa 14.12.2006, hojne citovaného aj v rozhodovacej praxi slovenských súdov: „Jeli tudíž poskytováno plnění bez právního důvodu postupně po dílčích částkách, objektivní promlčecí doba počíná běžet u každé z nich zvlášť v okamžiku, kdy k plnění došlo. Každá z dílčích plateb plněných bez právního důvodu má tak svůj samostatný právní osud, promlčuje se samostatně a samostatně se rovněž posuzuje případné prodloužení s jejím vydáním.“ Pre prípad, že žalobca zamýšľal tvrdiť, že všetky platby platil najprv na istinu a až následne „bez dôvodu“, namietame, že nepredkladá ani v tomto ohľade žiadne dostatočne určité tvrdenie, vo vzťahu ku ktorému by mohli uplatňovať zodpovedajúce prostriedky procesnej obrany. Žalobca sa tu totiž iba odvoláva na obsah predžalobnej výzvy zo dňa 08.07.2018 - čo je samo osebe neprípustné podľa § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku („Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.“) - bez toho, aby konkretizoval, z ktorých plnení má pozostávať suma takto kreovaná žalobným návrhom. Najmä však žalobca opomína, že zmluva o splátkovom úvere č. 0512933445 zo dňa 26.10.2010 obsahuje hneď v úvodnom ustanovení článku I bod 1 výslovnú dohodu zmluvných strán, z čoho pozostáva každá splátka spotrebiteľského úveru („splátka vo výške istiny, úrokov, Úrokov z omeškania, Poplatkov, nákladov Banky spojených s Úverom“). Takisto bol v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. l) zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom dňa 26.10.2010 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) poučený o práve vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky (článok I bod 12 zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 26.10.2010), ktorá musí obsahovať o. i. aj rozpis každej splátky (§ 9 ods. 5 zákona č.129/2010 Z. z.). Žalobca však netvrdí ani nepreukazuje žiadnu relevantnú skutočnosť, na základe ktorej by mohol jednostranne, dokonca so spätnou účinnosťou, zmeniť obsah predmetného zmluvného dojednania o štruktúre splátok a nahradiť ho vlastnou - a výsostne účelovou - predstavou o splácaní záväzku. Napokon uvádzame, že žalobca nespĺnil ani dôkaznú povinnosť k časti svojich tvrdení o úhrade splátok (strana 20 návrhu na vydanie platobného rozkazu). Neobhájiteľne dokonca žiada, aby túto povinnosť za neho splnila naša banka, keďže týmito dôkazmi údajne „nedisponuje“. Žalobca pritom neuvádza jedinú okolnosť, ktorá by mohla založiť prenesenie bremena dôkazu na druhú stranu sporu. Práve naopak, keďže v rozsahu iných plnení zodpovedajúce dôkazné prostriedky predkladá, je ich získanie zjavne v jeho objektívnych možnostiach. So zreteľom na právnu úpravu prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany popierali všetky tvrdenia žalobcu. Za procesného stavu, ako je popísaný v predošlom bode tohto podania, keď žalobca zlyhal v riadnom tvrdení rozhodujúcich skutočností, avšak vzhľadom na čas, ktorý uplynul od jeho plnení, vzniesli z opatrnosti námietku premlčania žalobou uplatnenej pohľadávky z dôvodu uplynutia zákonom stanovenej premlčacej doby. V nadväznosti na ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. uviedli, že im nebola doručená žiadna faktúra žalobcu ohľadom uplatneného nároku, a že uplatnený nárok neevidujú v účtovníctve, najmä z dôvodu, že ho neuznali a že im ohľadom neho nebola doručená žiadna

faktúra žalobcu. Po návrhu žalobcu na pokračovanie v konaní na príslušnom súde v zmysle § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní, upomínací súd postúpil vec tunajšiemu súdu na jej prejednanie.

4. Žalobca k podanému odporu a v ďalšom vyjadrení uviedol, k údajnému nesplneniu povinnosti tvrdenia, že žalovaný vo svojom odpore uvádza, že žalobca nesplnil ani len povinnosť tvrdenia k základnému predpokladu práva z bezdôvodného obohatenia a nešpecifikoval, vrátenie ktorých plnení sa domáha. Podľa žalovaného žalobca netvrdí (neuvádza) žiadne konkrétne plnenia, ktoré mali dať údajne vzniknúť bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného a ktoré majú byť vrátené. Žalobca rozporuje tvrdenie, podľa ktorého žalobca nesplnil povinnosť uviesť vrátenia ktorých plnení (prípadne ktorých častí plnení) sa domáha, a tvrdiť rozhodujúce skutočnosti o každom takom plnení (najmä kto, kedy, komu, koľko a ako plnil). Uvedené skutočnosti plynú z tvrdení, ktoré sme uvádzali v návrhu na vydanie platobného rozkazu. Žalobca požaduje od žalovaného zaplataenie EUR 4991,80 titulom platieb, ktoré vykonal nad rámec peňazí, ktoré mu na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytol žalovaný. Spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi žalovaným sa považuje za bezúročný a bez poplatkov od samotného počiatku, jedná sa o zákonnú fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti (§11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.). Ak teda úroky a poplatky neboli od počiatku v dôsledku fikcie zákona súčasťou zmluvy, nemohol ich žalobca ako spotrebiteľ platiť a ani sa nemohol so žalovaným platne dohodnúť na spôsobe ich úhrady. Práve pre túto fikciu následne platí, že jednotlivými platbami žalovanému žalobca splácal svoj dlh (poskytnutú istinu), ktorý uhradil dňa 12.01.2016 splátkou vo výške 163,68 EUR, z ktorej časť vo výške 40,43 EUR bola použitá na úhradu istiny a zvyšná časť vo výške 123,25 EUR už predstavovalo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, nakoľko na túto platbu žalobca nemal nárok. V tomto kontexte poukazujeme aj na zákonné ustanovenie § 566 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého "pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak". Dlžník nemohol platne určiť v Zmluve inak, a to práve z dôvodov zákonnej fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy. V zmysle ust. § 559 Občianskeho zákonníka „Splnením dlh zanikne.“ Zaplataením splátok vo výške istiny Zmluva zanikla a po tomto momente sa veriteľ bezdôvodne obohacoval. Predmetom žaloby je teda vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške EUR 4991,80 s príslušenstvom (úroky z omeškania), ktoré (bezdôvodné obohatenie) predstavuje časť platby zo dňa 12.01.2016 vo výške 123,25 EUR a následne všetky ďalšie platby vykonané žalobcom tak, ako sú tieto uvedené v tabuľke 23 - 23 návrhu na vydanie platobného rozkazu. Žalobca istinu úveru poskytnutého prostredníctvom Zmluvy takto splatil dňa 12.1.2016. Z tohto titulu vyzval žalobca žalovaného na zaplataenie EUR 4832,77. Po doručení predžalobnej výzvy však žalovaný dňa 9.7.2018 stiahol žalobcovi z účtu ďalšiu platbu vo výške EUR 159,03. Žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške EUR 4991,80. Pre prípad, že by v súdnom konaní bolo toto vyhlásenie spochybnené čo do správnosti právneho postupu, žalobca z dôvodov právnej istoty, v predžalobnej výzve žalovanému v súlade s ust. § 16 ods. 1 Zákona oznámil, že predčasne spláca spotrebiteľský úver poskytnutý Zmluvou, a započítal svoju pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia (zaplatené úroky a poplatky) voči pohľadávke žalovaného na zaplataenie zvyku istiny. Teda aj v tejto alternatíve Zmluva zanikla splnením dlhu a žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške EUR 4991,8. Jednotlivé platby boli vykonané prostredníctvom bankového prevodu / inkasa z bežného účtu žalobcu.

K otázke dôkaznej povinnosti uviedli, že výpisy z úverového účtu, ktoré žalobca nevie súdu predložiť, žalovaný nikdy žalobcovi nedoručil (žalovaný si nesplnil svoje povinnosti zo zmluvy), a preto žalobca tieto nemá k dispozícii a nemôže ich súdu ani predložiť ako dôkaz. Z tohto dôvodu, ak žalovaný popiera vykonané platby žalobcom a trvá na tom, že chce, aby sme súdu preukázali, že tieto boli uhradené, hoci samotný žalovaný je správca a poskytovateľ spotrebiteľského úveru, navrhujeme, aby súd vykonal dôkaz, a to výpisy z úverového účtu predmetného spotrebiteľského úveru, a aby na doloženie tohto dôkazu zaviazal žalovaného, nakoľko žalobca týmto dokumentom nedisponuje.

K otázke premlčania žalobca v zásade predpokladal, že žalovaný vznesie procesnú obranu vo forme námietky premlčania - a to uplynutím objektívnej premlčacej doby, keďže neuviedol žiadne dôkazy, ktorým by namietal uplynutie subjektívnej premlčacej doby (ktorá závisí od skutočnej vedomosti a ktorá je predmetom dokazovania) a ku ktorým by teda mohli zaujať kvalifikované stanovisko. Žalobca sa od žalovaného domáha bezdôvodného obohatenia za platby vykonané dňa 12.1.2016 a neskôr. Pre tieto platby neuplynula objektívna 3 - ročná premlčacia doba, nie je im teda jasné, z akého právneho dôvodu by mali byť tieto platby premlčané. Ako vyplýva z prehľadu platieb uvedených v žalobe, žalobca uhradil žalovanému platby, a to až do dňa 9.6.2018. Dňa 22.6.2018 udelil žalobca plnomocenstvo ich advokátskej kancelárii, ktorá sa špecializuje na ochranu klientov pred bankami a nebankovými spoločnosťami. Dňa 8.7.2018 žalobca prostredníctvom ich advokátskej kancelárie zaslal žalovanému

predžalobnú výzvu. Je teda zrejme, že až do júna 2018 žalobca vykonával platby žalovanému a vo viere, že na platby má žalovaný podľa Zmluvy nárok. Zo žiadneho správania žalobcu nevyplýva, že by o bezúročnosti a bezpoplatkovosti mal skoršiu vedomosť. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť momentom, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Dovoľujeme uviesť, že žalobca sa dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, v júni 2018 a z tohto dôvodu je námietka uplynutia subjektívnej premlčacej doby bezpredmetná.

Z prehľadu platieb uvedených v žalobe vyplýva, že žalobca uhrádzal žalovanému platby, a to až do dňa 09.06.2018. Dňa 08.07.2018 žalobca prostredníctvom advokátskej kancelárie zaslal žalovanému predžalobnú výzvu. Dňa 09.07.2018, teda proti výslovnej vôli žalobcu, strhol žalobcovi z jeho účtu ďalšiu platbu. Je teda zrejme, že až do júna 2018 žalobca vykonával platby žalovanému a vo viere, že na platby má žalovaný podľa Zmluvy právny nárok. Zo žiadneho správania žalobcu nevyplýva, že by o bezúročnosti a bezpoplatkovosti mal skoršiu vedomosť. Navyše, žalobca mal od žalovaného tiež ďalšiu pôžičku, a to zo dňa 28.01.2011, kedy došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere označenej ako Zmluva o splátkovom úvere č.0512979865, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru zo strany Žalovaného v prospech Žalobcu. V rovnaký deň ako udelil žalobca našej advokátskej kancelárii plnomocenstvo na zastupovanie v tomto konaní, žalobca nám udelil plnomocenstvo aj na vymáhanie bezdôvodného obohatenia aj zo zmluvy uvedenej vyššie. Aj v tomto prípade žalobca uhrádzal žalovanému platby až do júna, resp. júla 2018. Je teda zrejme, že v oboch prípadoch žalobca až do prevzatia vecí advokátskou kanceláriou nevedel o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohacuje.

Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.“ ako aj ods. 2 citovaného ustanovenia, v zmysle ktorého „Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.“. Poukazujeme aj na čl. 5 CSP, v zmysle ktorého „Zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prietahom v konaní.“ Návrh na vydanie upomínacieho platobného rozkazu bol podaný dňa 25.07.2018, žalovanému bol doručený 16.08.2019, žalovaný podal odpor k vydanému UPR dňa 31.08.2018, teda pred vyše rokom, strana je zastúpená tým istým advokátom a teda nie je vzhľadom na hospodárnosť konania priestor na to, aby 22.09.2019 žalovaný uvádzal absolútne nové skutočnosti a nové prostriedky procesnej obrany. Žalovaný po vyše roku od podania návrhu na vydanie UPR po prvý krát popiera skutkové tvrdenie, že strany uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, po prvý krát sa vyjadruje k celkovej výške spotrebiteľského úveru, predpokladom použitým na výpočet RPMN, celkovej čiastke spotrebiteľského úveru, členeniu splátok, atď. Vzhľadom na fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti (§ 11 zákona č. 129/2010 Z. z.), ktorá platí od počiatku vzťahu právneho vzťahu ex lege, jednotlivými platbami platil najprv istinu a následne sa žalovaný bezdôvodne obohacoval. V tomto kontexte išlo o čiastočné plnenie dlhu podľa ust. § 566 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého „Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak.“ Nakolko úroky a poplatky nikdy neboli platnou súčasťou dlhu, jednotlivými platbami splácal žalobca istinu a následne sa žalovaný bezdôvodne obohacoval. Obdobne to platí pre prípad, že by Zmluva bola neplatná.

Vo vzťahu k plynutiu 2 - ročnej subjektívnej premlčacej doby uviedol, že žalovaný neunesol žiadne bremeno tvrdenia (nie to ešte dôkazné bremeno), kedy táto mala začať plynúť a teda nevie, voči akému tvrdeniu má vzniesť prostriedky procesnej obrany, že táto neuplynula a kedy sa žalobca mal podľa žalovaného dozvedieť o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohacuje. Napriek tomu, z dôvodov právnej istoty, popierajú skutočnosť, že by žalobca mal vedomosť o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohacoval, dlhšie ako 2 roky pred podaním žaloby na súd a teda popierame jej uplynutie. Majú za to, že na prejednávany prípad sa vzťahuje 10 - ročná premlčacia doba, vzhľadom na úmyselné konanie žalovaného. Zmluva medzi žalobcom a žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou a formulárovou, a teda žalobca jej obsah meniť nemohol, mohol na ňu len pristúpiť ako k celku alebo ako celok odmietnuť. Za obsah Zmluvy teda nesie zodpovednosť výlučne jej „tvorca“, ktorým je žalovaný. Je celkom jednoznačné, že žalovaný neponúkol finančné prostriedky žalobcovi za takýchto zmluvných podmienok náhodne, alebo nevedome. Veď pri tvorbe zmlúv a jej podmienok sa používajú určité vopred premyslené kroky a myšlienkové postupy, ktorých výsledkom je dosiahnutie určitého konkrétneho cieľa. Je vylúčený náhodný obsah zmlúv zo strany žalovaného. Žalovaný je profesionálna obchodná spoločnosť (banka) podnikajúca v oblasti spotrebiteľských úverov a ako jediná zmluvná strana tieto

zmluvy vytvára. Je nemožné, aby sa „náhodne“ pomýlila v tom, čo má byť obsahom zmluvy a čo nie, najmä pri tak podstatných sankciách ako sú neplatnosť zmluvy a bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy. Jediným dôvodom, kedy by sme mohli uvažovať, že zmluva je v rozpore s právnymi predpismi, je dôvod, že „žalovaný nevedel“ že tú a onú náležitosť zmluvy má uviesť tak či onak; v tomto prípade je však celkom jednoznačné, že neznalosť zákona žalovaného neospravedlňuje (vigilantibus iura scripta sunt). Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný úmyselne vytvoril konštrukciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a musel si byť vedomý zákonných náležitostí predmetnej zmluvy, ktoré táto zmluva však neobsahuje, resp. ich obsahuje chybné, v danom prípade sa jedná zo strany žalovaného o činnosť úmyselnú. Špecificky to platí o tej skutočnosti, že zmluva je pôžičkou a nie úverom, ako aj o tej skutočnosti, že žalovaný do RPMN a do celkovej čiastky vôbec nezarátal náklady na na poistenie, hoci náklady na doplnkové služby vyplývajú priamo zo Smernice 2008/48 a zákona č. 129/2010 Z. z., čím zjavne podhodnotil RPMN, a rovnako tiež zo skutočnosti, že skutočná výška sp. úveru bola len 10.331,- EUR a nie 10.550,- EUR. Žalovaný vypracoval návrh Zmluvy a túto v postavení dodávateľa a veriteľa predložil žalobcovi - spotrebiteľovi na podpis. Jeden jediný subjekt právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je zodpovedný za súlad obsahu Zmluvy so zákonom, je teda žalovaný. Žalovaný sa pri tvorbe Zmluvy spravoval zákonom č. 129/2010 Z. z. a Smernicou 2008/48. Tento zákon požadoval uvedenie tam uvedených náležitostí do Zmluvy. Žalovaný niektoré údaje uviedol nesprávne, najmä RPMN. Neuvedenie takejto podstatnej náležitosti do Zmluvy správne zo strany subjektu, ktorý takúto Zmluvu pripravuje, je možné hodnotiť nielen ako úmysel nepriamy (ak poznám obsah právnej normy a pri príprave zmluvy jej náležitosť do Zmluvy úmyselne neinkorporujem, viem, že sa tým budem bezdôvodne obohacovať na spotrebiteľovi, alebo že takéto ohrozenie môžem spôsobiť, a keďže sám túto zmluvu pripravujem, poznám právne normy, neznalosť zákona ma neospravedlňuje a takto pripravenú zmluvu predložím na podpis spotrebiteľovi, som s týmto následkom aj uzročený), ale dokonca aj ako priamy úmysel (ak poznám obsah právnej normy a pri príprave zmluvy jej náležitosť do Zmluvy úmyselne neinkorporujem správne, je zjavné, že túto náležitosť tam inkorporovať správne nechcem a teda chcem porušiť zákon). Následne, poznajúc právnych noriem a obsah Zmluvy, ktoré sám žalovaný pripravil, pri každom jednotlivom plnení, ktorým sa žalovaný na spotrebiteľovi obohacoval bezdôvodne, sa obohacoval úmyselne, pretože takéto vadné plnenie prijal. Je potrebné ešte dodať, že spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie bude konať profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Je potrebné predpokladať, že dodávateľ má dostatočné vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Aj v tomto duchu je nutné vyhodnocovať konanie žalovaného, resp. jeho právneho predchodcu, a to aj pri vyhodnocovaní a aplikácii objektívnej 10 ročnej premlčacej lehoty.

Vzhľadom na vyššie uvedené v danej veci sa aplikuje úmyselná 10 ročná premlčacia doba a nárok žalobcu nie je premlčaný. Navyše, žalobca má za to, že vzhľadom na fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti (§ 11 zákona č. 129/2010 Z. z.), ktorá platí od počiatku vzťahu právneho vzťahu ex lege, jednotlivými platbami platil najprv istinu a následne sa žalovaný bezdôvodne obohacoval. V tomto kontexte išlo o čiastočné plnenie dlhu podľa ust. § 566 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého „Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Nakoľko úroky a poplatky nikdy neboli platnou súčasťou dlhu, jednotlivými platbami splácal žalobca istinu a následne sa žalovaný bezdôvodne obohacoval. Nakoľko žalobca požaduje sumu len vo výške platieb za posledné 3 roky, neuplynula ani 3 ročná objektívna doba. Navyše, poukazujeme na skutočnosť, že tak, ako sme uviedli v samotnom návrhu na vydanie UPR, žalobca, z dôvodov právnej istoty, v predžalobnej výzve žalovanému v súlade s ust. § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. oznámil, že započítava svoju pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia (zaplatené úroky a poplatky) voči pohľadávke žalovaného na zaplatenie zvyku istiny. Teda aj v tejto alternatíve Zmluva zanikla splnením dlhu a Navrhovateľ má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenej výške. V zmysle ust. § 580 OZ „Ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.“ Žalovaný sa bráni, že len samotná skutočnosť uvedenia nesprávneho údajá nemá za následok bezúročnosť spotrebiteľského úveru, nakoľko podľa zákona by tento údaj musel absentovať úplne. Žalovaný svojím formálnym výkladom a svojou formálnou obranou v podstate stavia naruby celé spotrebiteľské právo, ako sme už v tomto konaní uviedli. Navyše spotrebiteľa stavia v mnohých situáciách pomaly až do roviny odborníka na spotrebiteľské úvery. Súdna prax je konštantná v tom, že aj nesprávne uvedenie zákonom požadovaného údajá má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť.

Ako vyplýva zo žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktoré do spisu ako dôkaz založil žalovaný, je zrejmé, že túto žiadosť vyplnila pracovníčka banky, ktorá je podpísaná na konci žiadosti, a to pani Erika Hlaváčová, keďže písmo jej podpisu zjavne súhlasí aj s písmom na zvyšku žiadosti a podpis p. písmo pri podpise žalobcu je zjavne iné ako písmo celej žiadosti. Žalobca odmieta, že by si sám zvolil túto možnosť, žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru mu bola iba predložená na podpis. Je pravda, že ak by bolo poplatok zaplatený v hotovosti, k žiadnemu inkasu by nedošlo, ale v takom prípade by bola výška spotrebiteľského úveru skutočne 10.550,- a uvedený by bolo správne aj pre výpočet RPMN. Nakoľko si ale žalovaný ponechal poplatok, došlo k zníženiu spotrebiteľského úveru a teda k nesprávnemu uvedeniu celkovej výšky a podhodnoteniu RPMN. Skutočnosť, že predpoklady pre výpočet RPMN sú uvedené v Zmluve tak, ako to tvrdí žalovaný, by sme za použitia jeho formálnej obrany mohli obrátiť proti nemu tak, že len odkazuje na Zmluvu a ani len sám netvrdí, aké konkrétne predpoklady pre výpočet RPMN v Zmluve uvedené sú, pričom skutkové tvrdenia nemôžu vyplývať z dôkazov. Mohli by sme sa teraz formálne tváriť, že nevieme, čo má žalovaný na mysli a že ako veľmi je porušované naše právo na spravodlivý proces. Samozrejme, k tejto formálnej obrane sa aj z dôvodov hospodárnosti a z logiky veci neznížime, lebo každému musí byť zrejmé, čo vlastne chcel žalovaný povedať. Máme za to, že ide o vágne, neurčité, netransparentné a neoveriteľné predpoklady pre výpočet RPMN. Neuvedenie konkrétnych predpokladov pre výpočet RPMN je teda potrebné posudzovať rovnako, ako keby RPMN uvedená v Zmluve vôbec nebola, čo je naplnené aj v tomto prípade.

Ako vyplýva za žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktorú do spisu založil sám žalovaný, žalobca žiadal spotrebiteľský úver bez poistenia. Uvedené preukazuje skutočnosť, že počítačom je zaškrtnuté políčko (bez poistenia). Žalobcovi nie je zrejmé, kto a kedy zaškrtnol políčko „rozšírený súbor poistenia“, ale rozporuje, že by uvedené v čase uzatvárania Zmluvy bolo zaškrtnuté. Žalovaný tvrdí, že uvedené malo byť zaškrtnuté už v čase podania žiadosti, čo žalobca rozporuje. Žalovaný predložil žiadosť, na ktorej sú uvedené 2 rôzne informácie k poisteniu a teda nepreukázanie dôkazného bremena znáša žalovaný. Zároveň rozporujeme platnú inkorporáciu VOP do zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca sa so znením VOP prvý krát oboznamuje až doručením Vyjadrenia žalovaného, tieto nikdy neprevzal, nikdy s nimi nebol oboznámený a nikdy s nimi neprejavil súhlas.

5. Žalovaný vo svojich vyjadreniach naďalej plne zotrváva na námietke, že žalobca nespĺnil základnú procesnú povinnosť tvrdenia vo vzťahu k základným predpokladom pre hmotnoprávne posúdenie žalobného nároku titulom údajného bezdôvodného obohatenia. Žalobca síce predniesol tvrdenie, že istinu poskytnutého úveru splácal do dňa 12.01.2016, neuviedol však žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla slúžiť ako právny dôvod pre takéto určenie uskutočnených platieb (keďže odporuje výslovnému dojednaniu o skladbe splátok v zmluve o splátkovom úvere č. 0512933445 zo dňa 26.10.2010). Jeho tvrdenia sú jednostranné a vyslovene svojvoľné, a nemajú žiadnu oporu v relevantnej hmotnoprávnej úprave. V situácii, keď žalobca v replike naďalej rezignuje na splnenie povinnosti tvrdenia rozhodujúcich skutočností, nie je podľa nášho presvedčenia možný iný prístup ako bezodkladné zamietnutie žaloby, v zhode so zreteľne prejavovým zámerom zákonodarcu z dôvodovej správy k ustanoveniu § 150 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“): „Navrhovaná právna úprava zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nespĺnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu.“ Rovnako trváme na vznesenej námietke premĺčania z dôvodu uplynutia dvojročnej subjektívnej premĺčacej doby podľa § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Rozhodne odmietame tvrdenia žalobcu, ktorý začiatok jej plynutia spája s údajným poskytnutím akýchkoľvek informácií zo strany jeho právneho zástupcu, nakoľko popierajú najvyššími súdnymi autoritami dlhodobo uznávané postuláty, ktorými je ovládaná právna úprava inštitútu premĺčania. Nech to žalobca vo svojej replike prekrúca a zahmlieva akokoľvek, vedomosť o tom, či je so spotrebiteľským úverom spojená sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, je z povahy veci vedomosťou o právnej kvalifikácii (právnom posúdení), a ako taká nemôže mať relevantné účinky pre plynutie premĺčacej doby. Dôvod je veľmi prostý. Jediným subjektom, ktorý je nadaný právomocou riešiť súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne právne veci, je civilný súd (§ 3 Civilného sporového poriadku). Iba súd môže autoritatívne a so záväznými účinkami pre zúčastnené strany vysloviť, či v uzavretej zmluve absentuje určitá náležitosť, a či je táto okolnosť postačujúca pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Táto právna kvalifikácia je definitívne ustálená a vyjadrená v právoplatnom súdnom rozhodnutí. Začiatok plynutia premĺčacej doby preto na ňu nijako nemôže byť viazaný, pretože subjekt, voči ktorému je uplatňované určité právo, musí mať efektívnu možnosť ešte pred vznikom

rozhodnutia takejto kvality vzniesť námietku premlčania. A naopak, žiaden iný subjekt - a už vôbec nie advokát, ako striktno súkromnoprávny subjekt, nevybavený akýmkoľvek atribútom verejnej moci - si nemôže osobovať oprávnenie vydávať stanoviská, ktoré by mali mať právne relevantné účinky voči druhej zmluvnej strane (tu pre začatie plynutia premlčacej doby). Princiálnu logickú neutržateľnosť žalobnej argumentácie je možné demonštrovať na jednoduchom myšlienkovom príklade. Žalobca tvrdí, že ho právny zástupca poučil o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, čím sa mala spustiť subjektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Čo by však nastalo, ak by sa žalobcovi dostalo opačnej informácie, t. j. že zmluva vyhovuje zákonným náležitostiam, a on by sa napriek tomu rozhodol „risknúť“ podanie žaloby? Malo by to snád znamenať, že žalovaný by v takom prípade vôbec nemohol uplatniť námietku premlčania? V duchu žalobcom forsírovanej logiky by mu predsa nebola poskytnutá informácia, ktorá je pre začiatok plynutia premlčacej doby rozhodujúca. Čo by potom pôsobilo ako iniciátor premlčacej doby? Už z tohto zásadného protirečenia je zrejmé, že žalobná interpretácia inštitútu premlčania je úplne nezmyselná a absurdná, a je len účelovou konštrukciou slúžiacou nepoctivému cieľu zbaviť veriteľa jeho legitímneho nároku na zisk z úverového obchodu, a to navyše zo strany dlžníka, ktorému pri uzatváraní zmluvy vonkoncom nič neprekážalo. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je teda potrebné posudzovať výlučne so zreteľom na rozhodujúce skutkové okolnosti prípadu, ktorými sú - v kontexte žalobných tvrdení - vedomosť o obsahu uzavretej zmluvy o splátkovom úvere a o jednotlivých plneniach, ktoré mali dať údaje vzniknúť bezdôvodnému obohateniu na strane banky.

Naďalej plne trvá na kľúčovom aspekte ich procesnej obrany - nesplnení povinnosti tvrdenia žalobcom v rozsahu, aký vyplýva z hmotnoprávnych noriem, ktoré je potrebné aplikovať na právne posúdenie jeho žalobného nároku. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Pôvodná žaloba neobsahovala potrebnú špecifikáciu (žalobca v nej iba vypočítal, ktoré plnenia uskutočnil, nie však, ktoré - resp. ktoré ich časti - mu majú byť vrátené, teda z čoho vlastne pozostáva žalovaná suma). Tento nedostatok čiastočne napravil až podaním datovaným dňa 05.10.2018, v ktorom výslovne uviedol: „Jednotlivými platbami žalovanému žalobca splácal svoj dlh (poskytnutú istinu), ktorý uhradil dňa 12.01.2016 splátkou vo výške 163,68 EUR, z ktorej časť vo výške 40,43 EUR bola použitá na úhradu istiny a zvyšná časť vo výške 123,25 EUR už predstavovalo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, nakoľko na túto platbu žalobca nemal nárok. Zjednodušene vyjadrené, žalobca forsírue konštrukciu, podľa ktorej všetky jeho úvodné platby mali byť zaúčtované výlučne na istinu úveru, a po jej splatení sa začalo generovať údajné bezdôvodné obohatenie. Nie je nám však vôbec zrejmé, na základe akej právnej skutočnosti, resp. ustanovenia právneho predpisu, by sa mal v úverovom právnom vzťahu medzi stranami sporu použiť práve takýto spôsob účtovania platieb žalobcu. Konkrétnu štruktúru každej splátky mohol žalobca zistiť z tzv. amortizačnej tabuľky, ktorú si mohol kedykoľvek od ich banky bezodplatne vyžiadať, ako bol o tom poučený - v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom dňa 26.10.2010 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) - v článku I bod 12 zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 26.10.2010. V nadväznosti na skutočný vývoj úverového záväzku bol žalobcovi navyše každoročne zaslaný výpis z úveru, z ktorého takisto vyplýva presné zaúčtovanie jeho platieb na jednotlivé zložky úverového záväzku (podotýkame tu, že v závere každého výpisu z úveru je aj upozornenie na možnosť uplatnenia výhrad voči vyčíslenému zostatku úveru, pričom žalobca dlhodobo nevytýkal žiadne nezrovnalosti). Inými slovami, spôsob účtovania platieb žalobcu bol predmetom dohody medzi zmluvnými stranami a niet vonkoncom žiadnej opory pre nahradenie takejto dohody výsostne účelovou, následnou a jedno - strannou predstavou žalobcu o inom spôsobe účtovania; naopak, takýto prístup je v rozpore s elementárnym právnym pravidlom, že obojstranne dohodnuté podmienky je možné meniť iba dohodou oboch zúčastnených strán, resp. iným spôsobom medzi nimi dohodnutým.

Už pri zbežnom posúdení je však zrejmé, že sa na situáciu žalobcu nemôže vzťahovať. Reguluje prípady, keď dlžník zaplatí menej, než koľko činí suma jednotlivých zložiek jeho záväzku (istiny a úrokov) - v takom prípade sa uprednostní plnenie na istinu. Ak by napr. bola dohodnutá splátka vo výške 100,- EUR, ktorá by pozostávala z časti pripadajúcej na istinu vo výške 50,- EUR a z časti pripadajúcej na úroky vo výške 50,- EUR, a dlžník by zaplatil na príslušnú splátku iba 75,- EUR, na istinu by sa zaúčtovala suma 50,- EUR a na úroky suma 25,- EUR (prednosť by malo plnenie na istinu). Žalobca však tvrdí presný opak - že každomesačne platil viac, než koľko mal. Ak by hypoteticky uznali dôvodnosť jeho argumentácie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, znamenalo by to, že ich banka mala z každej splátky iba právo na jej časť pripadajúcu na istinu, pričom akékoľvek plnenie nad takú časť by bolo nevyhnutne plnením bez právneho dôvodu (a teda v každom takom jednotlivom prípade by išlo o plnenie

zakladajúce samo-statný právny vzťah z bezdôvodného obohatenia). Žalobca však miesto toho tvrdí, že to, čo bolo dohodnuté ako plnenie na príslušenstvo, by sa výlučne na základe jeho jednostranného a dodatočného rozhodnutia - malo stať plnením na istinu. Pre taký prístup však niet žiadnej zákonnej opory, ani to nezodpovedá dohodnutým podmienkam o vnútornej skladbe splátok úveru. Všetko vyššie uvedené znamená, že žalobca predostrel skutkové tvrdenia o vývoji úverového záväzku, ktoré nemôžu obstáť v kontexte dohodnutého obsahu zmluvného vzťahu, a naopak, neprodukoval žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by zodpovedali aplikovateľnej normatívnej úprave o vzniku jednotlivých záväzkov z bezdôvodného obohatenia. Takúto pasivitu nemožno hodnotiť inak ako zlyhanie pri splnení povinnosti tvrdenia, s nevyhnutným rezultátom v podobe procesného neúspechu príslušného žalobného nároku. Zásadne nesprávna a účelová je aj argumentácia žalobcu ohľadom určenia časového okamihu, keď začala plynúť subjektívna premlčacia doba, základom ktorej je domnienka, že rozhodujúcim momentom by mala byť akási porada žalobcu s jeho právnym zástupcom. Táto totiž popiera súdnymi autoritami dlhodobo uznávané postuláty, ktorými je ovládaná právna úprava inštitútu premlčania. V kontexte prejednávaneho sporu je teda právne významná iba jedna jediná skutková okolnosť, ktorou je obsah uzavretej zmluvy - keďže žalobca dôvodí jej údajnými vadami; akékoľvek následné právne stanovisko advokáta je, naopak, právne úplne irelevantné.⁽¹⁴⁾ Nech to žalobca vo svojom odvolaní prekrúca a zahmlieva akokoľvek, vedomosť o tom, či je so spotrebiteľským úverom spojená sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti je z povahy veci vedomosťou o právnej kvalifikácii (právnom posúdení), a ako taká nemôže mať relevantné účinky pre plynutie premlčacej doby. Jediným subjektom, ktorý je nadaný právomocou riešiť súkromnoprávne spory a iné súkromno-právne veci, je civilný súd (§ 3 Civilného sporového poriadku). Iba súd môže autoritatívne a so záväznými účinkami pre zúčastnené strany vysloviť, či v uzavretej zmluve absentuje určitá náležitosť, a či je táto okolnosť postačujúca pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Táto právna kvalifikácia je definitívne ustálená a vyjadrená v právoplatnom súdnom rozhodnutí. Začiatok plynutia premlčacej doby preto na ňu nijako nemôže byť viazaný, pretože subjekt, voči ktorému je uplatňované určité právo, musí mať efektívnu možnosť ešte pred vznikom rozhodnutia takejto kvality vzniesť námietku premlčania. A naopak, žiaden iný subjekt - a už vôbec nie advokát, ako striktno súkromnoprávny subjekt, nevybavený akýmkoľvek atribútom verejnej moci - si nemôže osobovať oprávnenie vydávať právne stanoviská, ktoré by mali mať relevantné účinky voči druhej zmluvnej strane (tu pre začatie plynutia premlčacej doby). Zmluva o splátkovom úvere medzi ich bankou ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom bola uzavretá dňa 26.10.2010. Dvojiročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nárokov z bezdôvodného obohatenia začala plynúť toho istého dňa, keďže má ísť o nárok vyvierajúci z bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru spôsobenej údajnými nedostatkami zmluvy; rozhodujúcou skutkovou okolnosťou má byť preto práve namietaný obsah uzavretej zmluvy, o ktorom žalobca nadobudol vedomosť najneskôr práve okamihom jej uzavretia. Avšak ak by sa podporne zohľadnila aj ďalšia skutková okolnosť - vznik jednotlivých čiastkových nárokov ich banky na zaplatenie úrokov a poplatkov, vrátenie ktorých sa žalobca domáha - aj tak by bol ním uplatnený žalobný nárok v celom rozsahu premlčaný. I keď z dokumentov vydaných v rámci upomínacieho konania nedokážu zistiť presný deň podania návrhu na vydanie platobného rozkazu, z dátumu uvedeného na samotnom návrhu je zrejmé, že k tomu nedošlo skôr ako 25.07.2018. Premlčaniu by preto malo podliehať vrátenie všetkých plnení vzniknutých v období viac ako dvoch rokov pred podaním návrhu, t. j. pred dňom 25.07.2016.

6. Podaním došlým súdu dňa 27.12.2018 žalobca navrhol pripustiť zmenu žaloby - rozšíriť žalobu o sumu 795,15 EUR s príslušenstvom z dôvodu, že napriek predžalobnej výzve a napriek iniciovaniu súdneho konania zo strany žalobcu, žalovaný pokračuje v strhávaní ďalších peňažných prostriedkov z jeho účtu a naďalej sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohacuje. Žalovaný sa po podaní žaloby na súd na žalobcovi bezdôvodne obohatil nasledovne: dňa 09.08.2018 - 159,03 EUR, dňa 09.09.2018 - 159,03 EUR, dňa 09.10.2018 - 159,03 EUR, dňa 09.11.2018 - 159,03 EUR, dňa 09.12.2018 - 1,34 EUR, dňa 11.12.2018 - 20,00 EUR, dňa 12.12.2018 - 88,72 EUR, dňa 19.12.2018 - 48,97 EUR, spolu o sumu 795,15 EUR.

7. Predmetným podaním žalobca taktiež navrhol, aby súd poskytol primeranú ochranu spotrebiteľovi a vydal neodkladné opatrenie v znení: „Žalovaný je povinný zdržať sa vykonávania inkasa peňažných prostriedkov z bežného účtu žalobcu vedeného v banke Slovenská sporiteľňa, a.s., číslo účtu IBAN: IBAN SK58 0900 0000 0005 1190 5207 na uspokojenie svojich pohľadávok zo Zmluvy o splátkovom úvere č.0512933445 uzavretej dňa 26.10.2010 medzi žalobcom a žalovaným, a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Žalovaný je povinný zdržať sa požadovania akýchkoľvek platieb od žalobcu na uspokojenie svojich pohľadávok zo Zmluvy o splátkovom úvere č.0512933445 uzavretej dňa 26.10.2010 medzi žalobcom a žalovaným, a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

Nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnil tým, že žalobca je toho právneho názoru, že skutočnosti uvedené v žalobe a dôkazy osvedčujú jeho existenciu a dôvodnosť v plnom rozsahu. Avšak, žalovaný, napriek výslovnej vôli žalobcu a napriek tomu, že žalobca prejavil vôľu zmluvu ukončiť, oznámil žalovanému, že sa na ňom bezdôvodne obohacuje, započítal pohľadávky žalovaného voči svojim pohľadávkam a z dôvodov právnej istoty aj vyhlásil predčasnú splatnosť úveru zo svojej strany, naďalej proti vôli žalobcu mu bezdôvodne strháva z jeho účtu platby. Žalobca sa nemá voči takémuto postupu žalovaného možnosť brániť inak, ako cestou domáhania sa vydania neodkladného opatrenia, ktorým súd upraví pomery strán tak, že zaviazá žalovaného, aby sa zdržal inkasovania ďalších platieb od žalobcu.

8. Tunajší súd uznesením č.k. 1Csp/221/2018-236 zo dňa 21.01.2019 nariadil neodkladné opatrenie v znení: „Žalovaný je povinný zdržať sa vykonávania inkasa peňažných prostriedkov z bežného účtu žalobcu vedeného v banke Slovenská sporiteľňa, a.s., číslo účtu IBAN: IBAN SK58 0900 0000 0005 1190 5207 na uspokojenie svojich pohľadávok zo Zmluvy o splátkovom úvere č.0512933445 uzavretej dňa 26.10.2010 medzi žalobcom a žalovaným, a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Žalovaný je povinný zdržať sa požadovania akýchkoľvek platieb od žalobcu na uspokojenie svojich pohľadávok zo Zmluvy o splátkovom úvere č.0512933445 uzavretej dňa 26.10.2010 medzi žalobcom a žalovaným, a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“ Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.05.2019.

9. Následne súd uznesením č.k. 1Csp/221/2018 - 243 zo dňa 21.01.2019 právoplatným dňa 05.02.2019 pripustil zmenu žaloby s tým, že žalobný návrh bude znieť: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 5.786,95 EUR spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% zo sumy 123,25 EUR od 13.01.2016 do zaplataenia, 5,05 % zo sumy 163,68 EUR od 10.02.2016 do zaplataenia, 5,05 % zo sumy 163,68 EUR od 11.03.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.04.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.05.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 0,71 EUR od 10.06.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 162,97 EUR od 11.06.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.07.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.08.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.09.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.10.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 162,71 EUR od 10.11.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 0,97 EUR od 11.11.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 33,45 EUR od 10.12.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 130,23 EUR od 13.12.2016 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.01.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.02.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.03.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 11.04.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.05.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 6,66 EUR od 10.06.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 83,87 EUR od 15.06.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 73,15 EUR od 16.06.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.07.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.08.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 163,68 EUR od 10.09.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 1,78 EUR od 10.10.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 161,90 EUR od 13.10.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.11.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.12.2017 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.01.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 150,31 EUR od 10.02.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 8,72 EUR od 14.02.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.03.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.04.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.05.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.06.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.07.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.08.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.09.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.10.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 159,03 EUR od 10.11.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 1,34 EUR od 10.12.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 20,- EUR od 12.12.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 88,72 EUR od 13.12.2018 do zaplataenia, 5,00 % zo sumy 48,97 EUR od 20.12.2018 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Súd vo veci nariadil pojednávanie.

11. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní uviedol, trvá na podanej žalobe v celom rozsahu tak ako bola doručená Okresnému súdu v Banskej Bystrici a poukazoval na všetky písomné vyjadrenia. Žalobca so žalovaným uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pričom v prvom rade jeho argumentácia spočíva na tom, že dohoda o odplate je neplatná a to s poukazom na skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá vo forme pôžičky, nie vo forme úveru. Pre prípad, že by táto argumentácia nebola súdom akceptovaná, poukazoval na skutočnosť, že spotrebiteľský úver

je bezúročný a bez poplatkov a to z dôvodov uvedených v žalobe. Preto mal za to, že realizované úhrady žalobcom mali byť započítané na istinu. Zároveň bol súdu v návrhu predložený prehľad úhrad realizovaných žalobcom, ktorý bol upravený podaním zo dňa 10.08.2018, pričom žalobca nevie preukázať úhrady v mesiacoch január, apríl, máj, jún a júl 2018. Preto v prípade ak žalovaný rozporuje vyššie uvedené úhrady navrhol, aby súd vykonal dôkazy a to výpismi z osobného účtu, nie z úverového a aby na predloženie týchto dôkazov zaviazal žalovaného.. Poukazoval na to, že pre daný prípad by mala byť použitá 10 - ročná objektívna premlčacia doba s poukazom na to, že sa jedná o úmyselné konanie žalovaného, pričom vo vyjadrení sa omylom použil pojem právny predchodca, ktorý však v tomto konaní nie je. Čo sa týka vyčíslenia zákonného úroku z omeškania mal za to, že súdy rozhodujú dvoma spôsobmi, a to jednak určením úroku pri jednotlivých plneniach a jednak od doručenia pred žalobnej výzvy. Oni zvolili vyčíslenie tak ako je uvedené v žalobe. Čo sa týka členenia splátok na istinu a na úroky a na to, čo tvrdí žalovaný v svojej procesnej obrane mal za to, že nad zmluvou stojí zákon, z ktorého vyplýva, že platí určitá fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti v prípade ak zmluva trpí vadami a v takom prípade sa táto fikcia vzťahuje k zmluve od samého počiatku, preto nie je možné členiť ani prvé splátky na splátky na istinu a úroky. Výpismi z úverového účtu nepreukazovali tak ako tvrdí žalovaný rozpis splátky na istinu, na úvery a iné náklady, ale preukazovali výšku uskutočnených úhrad žalobcom. Touto skutočnosťou si nie je istý, ale má za to, že aj rozhodnutia, resp. judikatúra slovenská, aj NS sa vysporiadali so skutočnosťou, že nielen neuvedenie ale aj nesprávne uvedenie zákonom uvedených náležitostí v spotrebiteľskej zmluve má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. Výklad zákona spôsobom ako to realizuje žalovaný by bol hrubo formálny a popieral by podstatu ochrany spotrebiteľa pokiaľ by v zmluve stačilo uviesť akúkoľvek ročnú úrokovú sadzbu alebo akýkoľvek iný údaj sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Súčasťou zmluvy je vzorec pre výpočet RPMN, pričom mal za to, že v zmluve nie sú obsiahnuté, v zmluve sú uvedené len vädne predpoklady pre výpočet RPMN a nie tak ako to vyžaduje samotná príloha zákona. V súvislosti s predpokladmi pre výpočet RPMN odkazoval na písomné vyjadrenie a rozhodnutie súdneho dvora vo veci Danko č. 448/17. Čo sa týka celkovej čiastky úveru, pokiaľ žalovaný tvrdí, že do tejto celkovej čiastky nie je a nemá byť zahrnuté poistenie, avšak toto je zahrnuté v splátke úveru, mal za to, že v zmluve tým pádom nie je určená výška mesačnej splátky. Z dôvodu spracovateľského poplatku, ktorý si žalovaný ponechal je nesprávne uvedená celková výška spotrebiteľského úveru a v tomto dôsledku došlo aj k podhodnoteniu RPMN v zmysle rozsudku súdneho dvora č. C 370/14 Radlinger. nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom pri vyčíslení mesačnej splátky nakoľko mal za to, že ak je poistenie len doplnková služba tak zo zmluvy sa nedozvedáme aká je výška splátky bez tejto doplnkovej služby, ktorá nebola premietnutá ani do celkových nákladov, a teda ani do RPMN, ani do celkovej čiastky a späť sa ani nedá zo zmluvy zistiť z akej výšky splátky úveru vychádzal žalovaný pri výpočte RPMN a žalovaný nevie aká je jeho výška splátky úveru. Mal za to, že po splatení istiny žalobcom došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, a preto trval na tom, aby súd žalobe vyhovel v celom rozsahu.

12. Žalobca osobne uviedol, že uzavrel úverovú zmluvu a čerpal úver, ktorý riadne splácal avšak je poberateľom čiastočného invalidného dôchodku takže nastali u neho finančné problémy. Mal za to, že splatil už vysokú sumu, že sa jedná o úžernické úroky žalovaného, preto navštívil právnik v Revúcej, ktorého sa pýtal, či sa s tým dá niečo robiť a tento mu odporučil advokátsku kanceláriu WEBBER LEGAL, ktorá sa s podobnými problémami zaoberá. Mal problémy so splácaním svojho úveru nakoľko poberá čiastočný invalidný dôchodok, nevedel si rady a nie je znalý zákonov, preto navštívil advokáta v Revúcej. Mal pri sebe aj zmluvy avšak advokát mu povedal, že sa touto problematikou nezaobereá. Bol to pán Jankovič v apríli 2018. Prvýkrát sa dozvedel, že banka sa na jeho úkor bezdôvodne obohacuje, a že má nárok na vyplatenie preplatennej sumy po rozhovore s odporučenou advokátskou kanceláriou v júni 2018. Má psychické problémy, lieči sa na psychiatrii a to je aj dôvod prečo si nevie nájsť zamestnanie. Problém s úverom mu spôsoboval ďalšie psychické problémy.

13. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní poukazoval v plnej miere na vyjadrenie zo dňa 24.09.2019. Považoval za potrebné ústne predniesť najdôležitejšie body svojej procesnej obrany. V prvom rade trval na kľúčovom aspekte procesnej obrany a to nesplnenie povinností tvrdenia žalobcom v rozsahu aký vyplýva z hmotnoprávných noriem, ktoré je potrebné aplikovať na právne posúdenie jeho žalobného nároku. Žaloba neobsahuje potrebnú špecifikáciu, žalobca iba vypočítal ktoré plnenia uskutočnil, nie však tie, ktoré majú byť vrátené. Zjednodušene vyjadrené žalobca forsírjuje konštrukciu, podľa ktorej všetky jeho úvodné platby mali byť zaúčtované výlučne na istinu úveru a po jej splatení sa začalo generovať bezdôvodné obohatenie. Čo sa týka takéhoto určenia úhrady jednotlivých splátok

úveru, mal za to, že sú v rozpore s tým, čo bolo predmetom dohody medzi zmluvnými stranami a prakticky s obsahom amortizačnej tabuľky, v rámci ktorej si mohol žalobca zistiť konkrétnu štruktúru splátky. Nemá oporu v zákone tvrdenie, že prípadná bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru by znamenala popretie ďalších náležitostí resp. dohody, ktorá vyplývala zo žaloby. Nebolo ústami žalobcu produkované žiadne tvrdenie, na základe čoho by takúto dohodu strán bolo možné nahradiť dodatočným jednostranným určením ako má byť zaúčtovaná každá jeho platba. Čo sa týka dôvodov, na základe ktorých by malo byť určené, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov poukazoval na ust. § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého jednoznačne vyplýva, že jedine pri RPMN je možné vyvodiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť, v prípade ak je vyjadrená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa. Pri ostatných náležitostiach citovaných v predmetnom paragrafe sa viaže bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru na absenciu týchto náležitostí, nie na nesprávne uvedenie v predmetnej zmluve. Čo sa týka celkovej čiastky spojenej s úverom, mal za to, že opäť zjednodušene je vykonštruovaný spôsob výpočtu tejto čiastky žalobcom, keď tento ju uvádza ako súčin mesačných splátok a počtu splátok, pričom z ust. § 2 písm. g) a následne písm. h) Zákona o spotrebiteľských úveroch jednoznačne vyplýva čo tvorí náklady spotrebiteľského úveru, pričom je jednoznačne ustálené, že do týchto nákladov sa poistenie nezarátava, avšak toto poistenie je zarátané vo výške mesačnej splátky, a preto následne ani súčin mesačných splátok a počtu splátok nemôže korešpondovať so sumou uvedenou v zmluve. Ani ohľadom tejto skutočnosti žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko neuviedol ktoré náklady konkrétne nie sú zahrnuté v celkovej čiastke spojenej s úverom. Mal za to, že celková čiastka úveru ako aj výška RPMN bola v zmluve uvedená správne, rovnako žalobca len konštatoval, že výška RPMN je uvedená nesprávne, vzhľadom k tomu, že je v zmluve nesprávne vyčíslená celková čiastka spojená s úverom, nekonkretizoval aká by mala byť správna výška RPMN. Súhlasil so žalobcom o uplatnení fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru od počiatku v prípade ak predmetný úver nespĺňa náležitosti stanovené zákonom, avšak mal za to, že táto fikcia sa vyslovene vzťahuje len na úroky a iné poplatky, nie je jej následkom zmena iných zmluvných podmienok a dojednaní, preto mal za to, že od počiatku je potrebné prihliadnuť na to, že spotrebiteľ v rámci členenia splátky uhrádza časť na istinu a časť na úroky, iné poplatky, teda spláca dlh a nedlh a tá časť nedlhu je bezdôvodným obohatením banky. Z jeho pohľadu čo sa týka otázky rozhodujúceho okamihu pre začiatok plynutia premičacej doby určite je ňou uzavretie zmluvy. Následne, čo sa týka tvrdení právneho zástupcu žalobcu ohľadom ustanovenej judikatúry ani on si nebol úplne istý, ale mal za to, že NS SR sa vysporiadal s rozlíšením neuvedenia a nesprávneho uvedenia náležitostí k zmluve o spotrebiteľskom úvere. To čo tvrdí právny zástupca žalobcu platí pre zákon č. 258/2001 Z.z. avšak zákon č. 129 /2010 Z.z. už rozlíšil medzi neuvedeným a nesprávnym uvedením jednotlivých náležitostí, kde nastupujú iné sankcie ako bezúročnosť a bezpoplatkovosť v rámci nesprávneho uvedenia náležitostí. Čo sa týka uvedenia predpokladov pre výpočet RPMN poukazoval na ustanovenie § 19 Zákona o spotrebiteľských úveroch, tu mal za to, že v zmluve je priamo uvedená RPMN, preto nie je možné aplikovať na tento prípad rozhodnutie súdneho dvora vo veci Danko, kedy zo zmluvy nevyplývala výška RPMN, ale bol tam uvedený len vzorec a v takom prípade je potrebné, aby zmluva obsahovala údaje potrebné pre výpočet RPMN. Čo sa týka celkovej čiastky úveru tu mal za to, že žalovaný vypočítal výšku celkovej čiastky v súlade so zákonom, preto nie je možné vytýkať žalovanému, že zákon uvádza, že súčasťou celkovej čiastky nie je poistenie, ktoré tak nie je zahrnuté ani v RPMN, avšak je súčasťou mesačnej splátky, ktorá je nevyhnutná preto, aby spotrebiteľ vedel, akú sumu má mesačne platiť. Čo sa týka rozhodnutia súdneho dvora Radlinger, táto je absolútne nepoužiteľná pre toto konanie, nakoľko tam išlo o manželov, ktorí nemali možnosť výberu, ale banka jednostranne určila akým spôsobom budú použité prostriedky úveru, zatiaľ čo v danom prípade žalobca mal možnosť slobodnej voľby, či spracovateľský poplatok bude uhrádzať z prostriedkov úveru, alebo z iných vlastných prostriedkov, pričom podmienky zmluvy pre oba prípady ostávali nezmenené.

14. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav.

15. Zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0512933445 zo dňa 26.10.2010 (ďalej len „Zmluva o úvere“), ktorú uzavrel žalovaný so žalobcom, vyplýva záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi spotrebný úver na Čokoľvek vo výške 10.550,00 Eur s fixnou úrokovou sadzbou do splatnosti vo výške 13,90 % ročne, jednorázovo a bezhotovostne so spracovateľským poplatkom vo výške 239,00 Eur, hradeným z prostriedkov úveru, s poplatkom za správu úveru vo výške 2,99 Eur mesačne, s výškou splátky 27,43 Eur od prvého čerpania do 31.10.2010 a od 09.11.2010 vo výške 172,44 Eur, s počtom splátok 119 od 09.11.2010, s mesačnou periodicitou splátok a ich splatnosťou k 9. dňu v kalendárnom mesiaci, s konečnou splatnosťou úveru 09.09.2020, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 16,29 %, s

priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov 13,63 % a s celkovou čiastkou spojenou spojenou s úverom vo výške 20.092,57 Eur. V časti II. Zmluvy Súhlas s poistením k úveru je uvedený, že žalobca má záujem zabezpečiť poistenie úveru v rozsahu Rozšírený súbor poistenia - 1 poistená osoba, bez uvedenia výšky poistného. Súčasťou Zmluvy o úvere sú aj Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a amortizačná tabuľka zaslaná žalobcovi dňa 21.05.2018.

16. Z výpisov z úverového účtu č. 0512933445 za obdobia od 01.01.2010 do 15.10.2011, od 15.10.2011 do 31.12.2011, od 01.01.2012 do 31.12.2012, od 01.01.2013 do 31.12.2013, od 01.01.2014 do 31.12.2014, od 01.01.2015 do 31.12.2015, od 01.01.2016 do 31.12.2016, od 01.01.2017 do 31.12.2017, od 01.02.2018 do 28.02.2018 a od 01.03.2018 do 31.03.2018 a z osobného účtu žalobcu za obdobie od 01.08.2018 do 31.08.2018, od 01.09.2018 do 30.09.2018, 01.10.2018 do 31.10.2018 a od 01.11.2018 do 30.11.2018 vyplýva, že žalobca v súvislosti so Zmluvou o úvere uhradil žalovanému celkovo sumu vo výške 16.336,95 Eur.

17. Súd sa ďalej oboznámil s Výpismi z úveru číslo 0512933445 za obdobie od 01.01.2010 do 31.12.2018 predložených žalovaným, Žiadosťou žalobcu o poskytnutie úveru zo dňa 04.10.2010 a s Obchodnými podmienkami Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie Úverov a Povoľených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinnými od 15.01.2009.

18. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná a preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

19. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 12. 2010, t.j. v čase uzavretia Zmluvy o úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

20. Podľa ustanovenia § 456 prvej vety Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu

21. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

22. Podľa § 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

23. Podľa § 100 ods. 1-3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka:

(1) Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

(2) Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

(3) Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

24. Podľa § 107 ods. 1-3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka:

(1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

(2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

(3) Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihladne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietať.

25. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe vzniesol aj námietku premlčania na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd sa prioritne zaoberal vznesenou námietkou premlčania.

26. Súd ustálil, že časť uplatňovaného nároku bola premlčaná v subjektívnej 2 - ročnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 OZ). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ).

27. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje 2 -ročnú subjektívnu a 3 - ročnú, resp. 10 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 Cdo 67/2011).

28. V súdnej veci viazať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby od dňa, kedy sa žalobca od svojho právneho zástupcu dozvedel o tom, že žalovaný sa mal na jeho úkor obohatiť, aj za situácie, že v osobe žalobcu nejde o právne znalú osobu, je neprimeranou ochranou práva, vybočujúcou z účelu a právneho významu ustanovenia § 107 ods. 1 OZ. Informovanie klienta advokátom v rámci právnej porady o existencii/neexistencii porušenia práva je bezpochyby momentom, kedy sa oprávnený dozvedel, ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z existujúcich skutkových okolností, možno „právne kvalifikovať“, čo nie je pri posudzovaní okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v zákone (vo vzťahu k prejednávanej prípadu Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Vedomosť žalobcu ako spotrebiteľa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jej úveru je potrebné preto spájať s touto skutočnosťou, t.j. vedomosťou o existencii citovaného zákona. Nemožno z tohto dôvodu začiatok plynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby viazať k dátumu prvej porady s právnym zástupcom. Takéto tvrdenia žalobcu nie je presvedčivé. Žalobca očividne iný dôvod na poradu s advokátom nemal, než ten, pre ktorý podával žalobu. (rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 7Co/302/2016.)

29. Podľa názoru súdu, subjektívna 2-ročná premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala žalobcovi plynúť po zaplatení splátky vo výške 163,68 Eur dňa 12.01.2016, kedy žalobca reálne splatil požičané finančné prostriedky podľa zmluvy o úvere a zaplatil finančné prostriedky navyše, na ktoré žalovanému nevznikol právny nárok, v rovnakom termíne začala plynúť aj objektívna 3 - ročná premlčacia doba a to okamihom získania bezdôvodného obohatenia žalovaným.

30. Z uvedeného je zrejmé, že v čase podania žaloby, t.j. dňa 25.07.2018 bol už nárok žalobcu v časti uplatnenej pred dátumom 25.07.2016 vo výške 1.105,33 Eur premlčaný v 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehote. Na dôvodne vznesenú námietku premlčania je súd povinný prihladnúť a premlčaný nárok nemôže priznať. Predmetom konania potom ostala suma 4.681,62 Eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia.

31. Podľa ustanovenia § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31. decembra 2010, t.j. v čase uzavretia Zmluvy o splátkovom úvere (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

32. Podľa ustanovenia § 502 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka:

(1) Od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

(2) Pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

33. Podľa ustanovenia § 503 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka:

(1) Závazok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

(2) Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

(3) Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

34. Podľa ustanovenia § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

35. Podľa ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

36. Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

37. Podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

38. Podľa ustanovenia § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

39. Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

40. Podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

41. Podľa ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

42. Podľa ustanovenia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

43. Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom do 31.12.2010, t.j. ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len "zákon o spotrebiteľských úveroch"), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

44. Podľa ustanovenia § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch:

(1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

(3) Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

(4) Ak ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej splátky spotrebiteľa nevedú k okamžitej zodpovedajúcej amortizácii celkovej výšky úveru, ale v období a za podmienok ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v inej zmluve sa použijú na vytvorenie kapitálu, je veriteľ povinný zrozumiteľne a stručne uviesť, či použitie takto vytvoreného kapitálu zaručuje splatenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru čerpaného na jej základe.

(5) Amortizačná tabuľka podľa odseku 3 uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

(6) Spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.

(7) Veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon.

(8) Veriteľ alebo finančný agent nesmie ponúkať spotrebiteľovi výber rozhodného práva k zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorého zrejším cieľom je zbaviť spotrebiteľa práv, ktoré mu priznáva tento zákon.

45. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

46. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení, súd považuje za nepochybné, že žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere, ktorá je ako typ zmluvy upravená v Obchodnom zákonníku a patrí medzi tzv. absolútne obchody. Základné práva a povinnosti účastníkov ako zmluvných strán sa preto spravujú ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V prejednávanej veci súd zároveň dospel k záveru, že nakoľko žalobca vystupoval v danom prípade pri podpise zmluvy ako fyzická osoba, ktorá úverom zabezpečovala svoje potreby, teda ako spotrebiteľ, zatiaľ čo žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ, pričom išlo o formulárovú zmluvu, teda zmluvu, ktorá je pripravená na predtlačenom formulári, do ktorého sa vpisujú iba meniace sa údaje, a teda jej obsah nemohol žalobca podstatným spôsobom meniť, respektíve ovplyvniť, je predmetná Zmluva o splátkovom úvere svojím charakterom zároveň spotrebiteľskou zmluvou v zmysle citovaných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a súčasne aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného ustanovenia § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý síce neupravuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako osobitný zmluvný typ, avšak obsahuje určitý právny rámec pre všetky zmluvné typy uzavreté či už podľa Obchodného zákonníka alebo Občianskeho zákonníka. Za tohto stavu, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou je v danom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je vo vzťahu k zmluve o úvere Obchodný zákonník, je potom nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi stranami sporu posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch (napríklad uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.09.2014, sp. zn. 6Co/139/2013). To znamená, že jednotlivé práva a povinnosti zmluvných strán nemôžu byť v rozpore s úpravou § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a keďže svojou povahou ide o spotrebiteľský úver, predmetná Zmluva o splátkovom úvere musí mať aj náležitosti zákona o spotrebiteľských úveroch.

47. Z vykonaného dokazovania, po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti mal súd preukázané, že žaloba v časti, v ktorej nebola súdom zamietnutá je dôvodná.

48. Súd v zmysle Zákona o spotrebiteľskom úvere skúmal, či uzavretá Zmluva obsahuje náležitosti zákonom vyžadované. Z vykonaného dokazovania listinami predloženými žalobcom, súd dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 26. 10. 2010 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 10.550 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 119 mesačných splátkach vo výške 172,44 Eur a v jednej splátke do 31.10.2010 vo výške 27,43 Eur. Čo sa týka samotného úveru, súd preskúmaním zmluvy zistil, že v zmluve je nesprávne uvedená podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch a to percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve je pri celkovej čiastke spojennej s úverom uvedená suma 20.092,57 Eur, tento číselný údaj je však nesprávny a zrejme zavádzajúci. Podľa § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, pričom podľa zmluvy spotrebiteľský úver bol poskytnutý vo výške 10.550,00 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v 119 splátkach 172,44 Eur a jednej splátke vo výške 27,43 Eur, čo je spolu 20.547,79 Eur, ktorá suma prekračuje v zmluve uvedených 20.092,57 Eur. Napriek procesnej obrane žalovaného, ktorý tvrdí, že predmetná suma v sebe zahŕňa aj poistenie, ktoré žalobca uzavrel ako doplnkovú službu a ktoré vyslovene nemá tvoriť súčasť nákladov spotrebiteľského úveru, súd sa s predmetným tvrdením žalovaného nestotožňuje, nakoľko aj v prípade že by súd pripustil argumentáciu žalovaného, z predmetnej zmluvy potom nevyplýva výška poistného, ktoré má spotrebiteľ mesačne uhradiť a rovnako tak nie je známa súdu reálna výška mesačnej splátky, nakoľko žalovaný vôbec neurčil, aká časť mesačnej splátky je určená na úhradu poistného. Vzhľadom na túto skutočnosť súd uvedenie sumy vo výške 20.092,57 Eur v zmluve považoval za zavádzajúce vo vzťahu k spotrebiteľovi a v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch (podobne Okresný súd Vranov nad Topľou v rozsudku vydanom podsp. zn. 7C/84/2016). Zároveň súd poukazuje na nesprávne uvedenú výšku ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmluve bola uvedená RPMN vo výške 16,29 %. RPMN nie je v súlade s prepočtom súdu, ktorý pre tieto účely použil kalkulačku, s odkazom zo stránky Národnej banky Slovenska (NBS) pre výpočet RPMN a ročného úroku, a to "Ekonomika€sme.sk" a "Finančné centrum O peniazoch.Zoznam.sk" a v zmysle ktorého mala byť výška RPMN pre spotrebiteľský úver 16,36% a po zadaní spracovateľského poplatku ako údajú nepovinného predstavovala RPMN až 17,07 %.

49. Súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

50. Žalobca v konaní preukázal, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, keď pri úvere, poskytnutom mu v celkovej výške 10.550,00 Eur, od neho celkovo prijal sumu 16.336,95 Eur, napriek tomu, že poskytnutý úver sa v zmysle citovaných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročný a bez poplatkov a túto sumu žalobca vo svojej žalobe dostatočne špecifikoval, správne vyčíslil a z titulu vydania bezdôvodného obohatenia uplatnil podanou žalobou. Súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia je v časti, v ktorej nebola súdom z dôvodu premlčania zamietnutá dôvodná, a preto jej v tejto časti vyhovel.

51. Výrok o úrokoch z omeškania sa opiera o ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania od 09.07.2018, teda odo dňa nasledujúceho po doručení predžalobnej výzvy žalovanému, nakoľko vtedy už žalovaný zaručene vedel, že bol žalobcom vyzvaný ako dlžník o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaný mu evidentne odmietol poskytnúť plnenie. Preto je povinný platiť aj úroky z omeškania.

52. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci; v spojení s ustanovením § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. Žalobca bol v konaní úspešný na 80,90 % a žalovaný bol úspešný na 19,10 %. Pomerná náhrada podľa úspechu vo veci patrí žalobcovi vo výške 61,80 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z.z. - Exekučného poriadku).